

Lisje žuti veće po drveću,
Lisje žuti dole veće pada,
Zelenoga više ja nikada
Videt' neću!

Glava klonu, lice potavnilo,
Bolovanje oko mi popilo,
Ruka lomna, telo izmoždjeno,
A kleca mi slabačko koleno!
Dođe doba da idem u groba.

Zbogom žitku, moj prelepi sanče!
Zbogom zoro, zbogom, beli danče!
Zbogom, svete, nekadanji raju. —
Ja sad moram drugom ići kraju!
O, da te tako ja ne ljubljah žarko,
Još bih gledao tvoje sunce jarko, —
Slušao groma, slušao oluju,
Čudio se tvojemu slavuju,
tvojoj reci i tvojem izvoru, —
Mog života vir je na uviru!

O, pesme moje, jadna siročadi,
Deco mila mojih leta mladi'!
Htedoh dugu da sa neba svučem,
Dugom šarnom da sve vas obučem,
Da nakitim sjajnijem zvezdama,
Da obasjam sunčanim lučama ...

Duga bila, pa se izgubila,
zvezde sjale, pa su i presjale,
A sunašce ono ogrijalo

Branko radičević: Kad mladijah umreti

Autor Guste Santini

Utorak, 01 Studeni 2011 00:16

I ono je sa neba mi palo!
Sve nestade što vam dati spravlja' —
U traljama otac vas ostavlja.